Městská knihovna v Praze 120 let

František Gellner

Po nás ať přijde potopa!

e knihovna

PRAHA 2011

Městská knihovna v Praze

Půjčujeme:
knihy / časopisy / noviny / mluvené slovo /
hudbu / filmy / noty / obrazy / mapy

Zpřístupňujeme:
wi-fi zdarma / e-knihy / on-line encyklopedie /
e-zdroje o výtvarném umění, hudbě, filmu

Pořádáme:
setkání s autory / přednášky / koncerty /
filmová představení / výstavy /
aktivity pro děti a jejich rodiče / čtení

www.mlp.cz
knihovna@mlp.cz
www.facebook.com/knihovna
www.e-knihovna.cz

PRAHA
PRAGUE
PRAGA
PRAG

Znění tohoto textu vychází z díla Po nás ať přijde potopa! tak, jak bylo vydáno v nakladatelství Ad Fontes v roce 2002 (GELLNER, František. *Po nás ať přijde potopa!*. Vyd. 1. v Ad Fontes. Praha : Ad Fontes, 2002. 109 s. Edice Poezie, sv. 6. ISBN 80-902927-5-5.).

Tento elektronický text vznikl ve spolupráci Městské knihovny v Praze a Centra pomoci pro zrakově postižené při občanském sdružení Integrace. Digitalizoval Jaroslav Procházka.

Text díla (František Gellner: Po nás ať přijde potopa!), publikovaného Městskou knihovnou v Praze, není vázán autorskými právy.

Citační záznam této e-knihy:

GELLNER, František. *Po nás ať přijde potopa!* [online]. V MKP 1. vyd. Praha : Městská knihovna v Praze, 2011 [aktuální datum citace e-knihy – př. cit. rrrr-mm-dd]. Dostupné z WWW: <http://web2.mlp.cz/koweb/00/03/37/00/58/po_nas_at_prijde_potopa.pdf>.

Vydání (obálka, grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci Creative Commons Uveďte autora-Nevyužívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko.

Verze 1.0 z 07. 04. 2011.

OBSAH:

PŘETÉKAJÍCÍ POHÁR 6

PÍSEŇ DOBRODRUHOVA 7

PŘÁTELSTVÍ DUŠÍ 8

PUBERTA 9

POZDRAV RODNÉMU KRAJI 10

KÁZÁNÍ SPARTAKOVA 11

REFLEXE 14

NA DIVOU MONTAŇ ZŘEL JSEM SE ZÁPALEM 15

VZDUCHOPLAVEC 17

NEDĚLE 18

BEZCESTÍ 20

PO NÁS AT PŘIJDE POTOPA! 21

TO JE TEĎ CELÁ MOUDROST MOJE 22

NA SOFA ZELENÉM 23

JAKO TY POLNÍ ROSTLINY 24

NOC BYLA TOUHOU PŘESYCENÁ 25

DEMASKOVANÁ LÁSKA 26

PERSPEKTIVA 27

ZÁCHVAT NERVÓZNÍ 28

PRO KLID SVÉ DUŠE 29

PÍSEŇ **30**

SMUTEČNÍ **31**

VZPOMÍNKA **32**

RUSÁ LÁSKA **33**

CHIMÉRA **34**

A PŘECE ZDRÁHÁM SE **35**

MILUJU SEVERNÍ NEBE **36**

SENTIMENTÁLNI ŽÁDOSTI **37**

STÍSNĚNOST **38**

BLASFÉMIE **39**

ELEGIE **40**

NA DÁLNÉM JIHU SNAD **41**

NÁHLE SE ZACHVĚJE MÁ DUŠE **42**

EPILOG **43**

PŘETÉKAJÍCÍ POHÁR

Já držím pohár ve své dlani.
Je zpěněný a přetéká.
Já držím pohár ve své dlani,
jenž čeká na rty člověka.

Jenž čeká, zdali víno jeho
se do brázd vyschlých rozleje,
na snivých květech v jiných světech
zda zavěsí své krůpěje.

Jenž čeká, zda se sehnou květy
pod onou tíží ku zemi.
Jenž čeká, zdali jiné světy
rozzáří svými vůněmi.

Já držím pohár ve své dlani,
jenž čeká na rty člověka.
Já držím pohár ve své dlani:
své srdce, které přetéká.

PÍSEŇ DOBRODRUHOVA

Domov mých otců byl kdesi v dálce.
(Jak je to dávno již, kdožpak to ví!)
Po krajích oněch, jež v zuřivé válce
probili, ztratili – v zoufalé válce! –,
orel mé touhy nehladoví.

Dobře však cítím v sídle svém novém,
kde nyní dlím, že jen cizincem jsem.
Jak je mně cizí vše pod tímto krovem,
u lidí skrčených pod nízkým krovem,
jak je mi cizí ta nevlídná zem!

V srdci mi žhnoucí plameny hoří.
V pusté své jizbě kovám si štít.
Spěti chci k oblastem dalekých moří,
na vlnách neznámých, bouřlivých moří
do živlů zuřivých veslem chci bít.

Až mne kdys bouře zachvátí ve snu,
v úskalí vjedu rozkoší mdlý,
mystickým orkánům v náručí klesnu,
tajemným přerodům v náručí klesnu,
v nichž se má touha nezrcadlí.

PŘÁTELSTVÍ DUŠÍ

Toužil jsem na své cestě osamělé
Po duši něžné, upřímné a vřelé.

Můj sen se v tobě ztělesnění dožil.
Své srdce jsem ti v tvrdé ruce vložil.

Nejdřívs je líbal, pak jsi na ně plival,
za rok a za den při vzpomínce zíval. –

Pro nový žal mám srdce málo smělé.
Má touha mře na cestě osamělé.

PUBERTA

Příliš záhy lásky o hodech mně pěla,
o zhýřených nocích, o náručích děv,
příliš záhy znavil údy mého těla
její lákavý a slibující zpěv.

Ale marně ruce mé se vztahovaly
ku prostřeným stolům byť jen po zbytcích.
Na svá prsa, v nichž se žáry masa vzňaly,
rval jsem jenom chimér mlhovitý sníh.

O ty dlouhé noci zoufalého bdění,
když se v okna jitro stále nevrací,
a když tělo, pro něž není ukojení,
v nelítostné temno tupě krvácí.

POZDRAV RODNÉMU KRAJI

Den slunce je a vůně plný.
Oslněn krátčím krásou dne.
Obilím táhnou dlouhé vlny
po lánech půdy úrodné.

Můj rodný kraj! Chci v duši vtěsnat
požitek turisty a dost.
Vzpomínat hnusno. Dobře je snad,
že k srdci mému nepřirost.

Láskou jej nezdravím, leč smíchem.
Mně vstříc po žluté silnici
jde měšťák s naduřelým břichem
se svojí tlustou samicí.

Dost možná: Zde se narodili
a žili v tupém štěstí svém.
Několik bytů zalidnili
života schopným potomstvem.

A až kdys naplní svá léta,
pak spát zde budou v pokoji
a ještě vděčně ten kout světa
svou vlastní mrchou pohnojí.

KÁZÁNÍ SPARTAKOVA

I

Z kasematy vás věznící
v tmu hoďte oheň smolnicí,
své pochybnosti dravé.
Má-li vzplát spása z plamene,
dál živte v kobce kamenné
své pochybnosti dravé.

Vy, kteří chcete slunce svit,
již silní chcete v středu žít
svých silných dcer a synů,
a kteří v dusném vězení
v tvář zříte na smrt zemdleni
bezkrevných dcer a synů,
Ať každý plamen roznítí
svých pochybností dravých!

Z žalářní stavby prokleté
až trosky zbudou, vyjdete
s rudými pochodněmi.
A potáhnete tmou a tmou
kams v dálku, v dálku neznámou
si hledat Novou Zemi.

II

Paže svislé, beze slova sedíte tu, přátelé.
Hlava skleslá, smutek v očích, čelo bledé, nesmělé.

Teskníte, že zítra v cirku, zhoubné meče v rukou svých,
musíte svým žitím živit luzy potlesk, jásot, smích.

Ze dnes ještě sedíte tu v úzkostlivé předtuše,
zítra mnohý ležet bude v písku cirku bez duše.

Slyšte, druzi, i vy, kterým zítřkem končí běh se dní:
Pěstě naše, meče naše, naděj naše poslední.

III

Muž bledý často vypravuje tiše
za šera vám
mdlou řečí, která něžným smutkem dýše.
Nerad ho slýchávám.

On mnoho let prý bloudil pouští v bílá
jsa roucha oblečen
a nelkal, když pěst poutem spjata byla,
když k vám byl zavlečen.

Za soumraků teď vykládá vám tiše
své vidiny:
že přijde Mesiáš a boží říše,
království chudiny.

Ten bledý muž sny svými meče z dlaní
vám vyráží.
O nedbejte ho! Nezahoďte zbraní,
dál buďte na stráži!

Zášť k věštcům, jichž řeč vás jen mdlobou raní,
si vpište do lebek!
Svým dětem kořist svou, ne tužeb lkáni
vhoďte do kolébek!

REFLEXE

Noc temná je. V podkrovní světnici
lampa na jitro čeká.
Po zvětralých zdech v pusté ulici
se reflexe krvavá smeká.

Půjdou-li tudy potají
divocí komunardi,
kteří ve zbraních čekají,
až Nové Jitro se zardí,

neb budou-li tudy před katem
utíkat zločinné davy,
jež okovy šíleným záchvatem
o vládců drtily hlavy,

neb jestliže hlouček tudy by táh
těch, kteří zbloudili z cesty,
neb samotný kdos, jenž v temnotách
vyřk kletbu nad spícími městy,

ať je jim světlo to signálem,
že kdosi zde do noci čeká.
V tmách ulice po zdivu zvětralém
se krvavá reflexe smeká.

NA DIVOU MONTAŇ ZŘEL JSEM SE ZÁPALEM

Můj mladý věk tak do šestnácti roků!
Své nejkrušnější děkuju mu dny,
své msty a nenávisti kalnou stoku,
své nejživější děkuju mu sny.

Chtěl jsem se tehdy státi jenerálem,
ne však se bít ve službách koruny.
Na divou montaň zřel jsem se zápalem
a na nešťastné hochy z Komuny.

Já doufal jsem, že ve vražedných bojích
oběti krásou v plamen vznítím se,
a když pak vzejde zora tužeb mojich,
se střelou v prsou s koně zřítím se.

Čas šel. Já zatím staré modly ničil,
hvozd vegetací dávných zžíhal v prach
a bez živného ohně poustevničil
věčného ledu v smutných končinách.

Tam zemřela má sebevíra žalem,
tam rezignovat učil se můj cit.
Vím, nestanu se nikdy jenerálem
rakety vzpoury metajícím v lid.

Když v šero rudý kohout zakokrhá,
k snům svého mládí navrátím se zpět.

A budu z těch, jež ruka druhů vrhá
po vykonané práci do šachet.

VZDUCHOPLAVEC

Jak lovci rozstřílený dravec
slet balon v srázy ledných skal.
Zřítil se s člunu vzduchoplavec
a údy své si roztřískal.

Plynuly tichem těžké chvíle.
Konečně probudil se z mdlob
a viděl širé pláně bílé,
své lože smrtelné a hrob.

Zachvěl se mrazem. Mdlou mu hlavou
fantomy táhly v směsici.
Zřel domov, slunce kouli žhavou
a útulnou svou světnici.

Spatřil svou plavovlasou lásku. –
Kdo ji to parkem provádí?
Své dítě poznal podle hlásku. –
Zemru-li, kdo je pohladí?!

V zoufalství marném zalkal. Běda
mu, kdo svou hroudu opouští!
Výsměšně: lidstvo, pokrok, věda
znělo to ledných do pouští.

NEDĚLE

Slunce umírá s večerem.
Ve prachu zvířeném davy
vesele proudí Praterem.
Lid jednou v týdnu se baví.

Čas nudný v hospodě zabíjím.
Co venku je rušno a živo,
zdlouhavým douškem dopíjím
z prasklé sklenice pivo.

Tobě, má milá, na zdraví!
– Víš, za dar tvého těla,
když jsi se v extázi pohlaví
úděsem přijetí chvěla.

Na zdraví tobě a na zdraví všem,
kdož tebe užili, drahá,
a všem, které ještě vášnivým rtem
ve křeči zulíbáš nahá!

Kol oken hrne se v soumraku
dav příručích, prostitutek,
žen s dětmi, služek a vojáků.
Mně zpívá nad hlavou smutek:

že pijáku dotěrná reflexe
požitek z opilství kazí,

že marně vzněcuje člověk se,
když v duši skepse ho mrazí.

BEZCESTÍ

Má nečinnost se mně již k smrti hnusí
a k práci své jsem vždy byl bez lásky.
Ó moci rázem roztrhati v kusy
své cíle, poměry a závazky!

Však nově začít –je to bezvýsledné,
když zklamání mé všecko proklíná,
a ruka moje, sotva že se zvedne,
již znavená mi padá do klína.

A to vím jistě: Kdybych dnes byl ženou
tak slinám světa nastavil bych líc
a s drzým smíchem, sukní vyzdviženou
své tělo šel bych prodat do ulic.

PO NÁS AT PŘIJDE POTOPA!

Vy dobří hoši, co jste vyšli bořit
se vzdorem v srdcích, s pěstí sevřenou,
co lidstvu nové ráje chcete stvořit,
vám zpívám píseň na rozloučenou.

Můj vzdor se zchladil volnou sprchou času,
rez s pochvou srostil meče rukojeť.
Brutální, zpěvnou, lehkovážnou chasu
v svém srdci jsem si zamiloval teď.

Mí přátelé se v sympoziích baví,
by zase zítra klesli do bídy.
Na večer z loží zvedajíce hlavy
se v duchu těší: Diem perdidi.

Se zbožnou úctou nelíbají holku,
je nevábí zjev plodných samiček.
V kavárnách nočních u politých stolků
jsou rytíři pochybných dámiček.

Mám za přátele marnotratné muže.
Z nás každý rád svou hřivnu zakopá.
My do svých vlasů vplétáme si růže,
a po nás – –! což – ať přijde potopa!

TO JE TEĎ CELÁ MOUDROST MOJE

To je teď celá moudrost moje:
Milovat hlučnou vřavu boje,
za nocí vnikat do snů žen
a trochu býti zadlužen,
pískat si, jak mu zobák narost,
vínem si plašit z čela starost,
svůj život rychle utratit,
nic nezískat, nic neztratit.

NA SOFA ZELENÉM

Na sofa zeleném v zšeřelém kabinetu,
kde slunce žhavý žár spád rulet zaclání,
líbal jsem její tvář a tenké pruhy retů
a spánky průsvitné jsem tiskl do dlaní.

Na hlavě mojí se jí prsty třásly jemně
ve svitech zjemnělých na sofa zeleném
O dálky průhledné! O něžný smutku ve mně!
O zlaté paprsky na moři ztišeném!

JAKO TY POLNÍ ROSTLINY

Nekrotím sfingu teoriemi
ješitné büchnerské doktríny.
Zřím bezstarostně na nebe a zemi
jako ty polní rostliny.

Slunce se vlastním žárem svým spálí
a klasy zemrou, abych já žil.
Jsou dálky, obzory, tesknící žaly,
abych se rytmem roztoužil.

Oběti mé se nekouří k bohu.
Dech smrti duši mou nezjitří.
Žitím se protloukám, jak nejlíp mohu,
bez velkých nadějí do zítří.

NOC BYLA TOUHOU PŘESYCENÁ

Já nehledal jsem vilnou Frynu
pro flirt a k ukrácení dne.
Utišení jsem na tvém klínu
pro srdce žádal neklidné.

Noc byla touhou přesycená
a vábila a lákala.
V tvé jizbě lampa rozsvícená,
vím, že můj příchod čekala.

A lože ztřísnilo se krví. –
A já se zachvěl vědomím,
že srdce tvé jsem vznítil prvý
a že je prvý rozlomím.

DEMASKOVANÁ LÁSKA

Dobře jsem jed a dobře jsem pil
na večer ve Pšorrbroji
a v noci jsem se nasytil
smyslnou láskou tvojí.

Tvá malá ramena líbal jsem
něžně znova a znova.
V přívalu vděčnosti říkal jsem
sladká a dětinská slova.

Nevím, ženo, jak v tobě ďas
vzbudil šlapanou pýchu,
že ironizovat začalas
vážnost našeho hříchu
a sliby, které se neplní,
vášeň, co do rána zchladne,
něhu, jež nitro nezvlní,
a niž se zastydím za dne.

zamrazilo mne. Pravdy slov tvých
vědom byl jsem si zcela.
Drzé své ruce jsem zahanben zdvih
tvého dívčího těla.

PERSPEKTIVA

Má milá rozmilá, neplakej!
život už není jinakej.

Dnes buďme ještě veseli
na naší bílé posteli!

Zejtra, co zejtra? Kdožpak ví.
Zejtra si lehneme do rakví.

ZÁCHVAT NERVÓZNÍ

Navečer včera tvá tři políbení
přivedla všecku krev mou do varu.
Snažím se darmo nalézt zapomnění
pohledem dlouhým na dno poháru.

Že ani jednu noc nebudeš mojí,
zoufalým výkřikem mou hlavou zní.
(Tvá dušička se konsekvencí bojí!!)
Mým tělem třese záchvat nervózní.

V mé krvi žádost tvého těla zpívá.
Svou skoupou něhou nezraňuj mi hruď!
Zatáhni drápky, ty má kočko divá,
a mojí lásce milostivá buď!

PRO KLID SVÉ DUŠE

Králové staří truchlí na svém trůně
a bázeň jímá šlechtu bezduchou,
sny básníků, jichž duše smutkem stůně,
se choře barví tesknou předtuchou.

Rouhači skleslí staví bohu chrámy,
burzovní židi činí pokání,
hnilobný zápach prostopášné dámy
k potlačování vášně dohání.

Pro klid své duše nejtěžší si víno
a nejvřelejší ženu vyberu. –
Vybízím vás, má drahá, vilná Fryno,
k jednomu tanci v tlamě kráteru. –

PÍSEŇ

Vím, skepse má je příliš tvrdá,
a mysl má je příliš hrdá
a výsměch zlý a rouhavý
extáze moje otráví.

Rád v noci bdím a ve dne dřímám
a paradoxní názory mám.
Své lásky k zášti přinutím
a přátele si znechutím.

Je pro mne málo směrodatný
soud bližních dobrý jako špatný.
Včas pole svá si pokosím.
A o pohřeb se neprosím.

SMUTEČNÍ

Zbyla mně veteš vzpomínek,
Zástavní list z mých hodinek
a zablácná promenáda
z dob, kdys mne ještě měla ráda.

V městě teď bouří karneval,
a já bych slzy proléval.
K úpadku spěje moje firma.
Pánbu mne pere všema čtyrma.

VZPOMÍNKA

Táhlo už k ránu. U stolů
Ospalí sklepníci snili.
My ještě vesele pospolu
Bílé víno jsme pili.

Víno vzbouzelo ohněm svým
smyslnost naší krve.
Druhům jsem vyprávěl opilým
o svojí lásce prvé.

Doma, v hnízdě, kde přišel jsem v svět,
švadlena ráda mě měla.
Mně bylo tehdy šestnáct let,
í třicet nebylo zcela.

U kříže v polích jsem scházel se s ní.
Cesta byla tam pustá.
Líbal jsem s prudkostí nervózní
její červená ústa.

V šeru jsme k lesu šli. Něžní a mdlí
láskou svou byli jsme sami. –
vojáci taky tam chodili
se svými milenkami.

RUSÁ LÁSKA

Má tlustá blondýnko! Má Ofélie,
hladové vášně unavená bojem!
Že Hamlet tvůj den ze dne chladnější je,
tvé srdce pláče teskným nepokojem.

Nahrben Hamlet v lenošce sedí,
své žluté vlasy rukou hladí líně.
Na rudé růže klidným zrakem hledí,
na rudé růže schnoucí na tvém klíně.

Vše marno, Ofélie! Nerozpěje
se Hamlet sladkostí tvých bílých údů.
Zemdlením tělo tvé se nezachvěje
po divém tanci rozzuřených pudů.

Však do kláštera nejdi prese všecko!
Za noci duše k smrti truchlivá je,
a Hamlet usne jak při krbu děcko
tvé teplé tělo bílé objímaje.

CHIMÉRA

Vím, že jednou ke mně vkročí
cosi tiše za šera.
Vítězně se zadívá v mé oči
chiméra.

Vytuším jí po bok šedna,
že se snášet začíná
z beder otců snaha bezvýsledná
na syna.

A PŘECE ZDRÁHÁM SE

Skleněná lahvička, a lebka na vinětě
v mou duši vbodává svůj pohled příšerný.
Den ze dne s myšlenkou o onom lepším světě
já neznaboh se stávám více důvěrný.

Chlebíček vezdejší a rozmnožení rodu
rád lidu zůstavím s instinkty zdravými,
a velké žádosti mé, jak sníh v kalnou vodu,
jak jen se dotknu jich, se mění v dlani mi.

A přece zdráhám se, já piják notorický,
svým hrdlem proliti svůj doušek poslední.
Sny směšných zázraků mne uchlácholí vždycky,
a stesk můj udusí noc jedna výstřední.

MILUJU SEVERNÍ NEBE

Miluju severní nebe
bílé a bez citu,
kterým se marně prodírá slunce
chladné a bez svitu.

Miluju severní pláně
se smutkem zavátých cest.
Miluju večerní mlhy
severních velkoměst.

Miluju severní muže
těl těžkopádných a mdlých
s bezradnou, truchlivou touhou
v srdcích tesklivých.

Miluju severní ženy
bázlivě stulené v tmách,
které prožívají své lásky
v snech a vzpomínkách.

SENTIMENTÁLNI ŽÁDOSTI

Má touha rameno hubené
v pláči vášnivém zvedá.
Teplo zhaslého plamene
v studeném popeli hledá.

Sentimentální žádosti
v duši mé křídloma tlukou.
Má touha pláče a tělu se mstí
třeštivou, horečnou mukou.

štíři dneska zase nemocný.
krev v spáncích bije mi prudce.
ošklivě sahají v moje sny
Ivě bílé, panenské ruce.

STÍSNĚNOST

V mé hlavě ještě chaos bezradný je,
noc celou prohýřil jsem do jitra)
i již zas tíseň bezdůvodná bije
údery těžkými mně do nitra.

Načas jsem vínem utopil ji včera
a zpěvem srdce ohlušujícím,
a hudbou hřmící do smutného šera,
a zrakem holky drze vábícím.

A za svítání městem vrávoral jsem
s tupými smysly, mdlý a vysílen.
A tíseň spala. Oči upíral jsem
lhostejně v mroucí plamen svítilen.

BLASFÉMIE

Dlouho to trvalo, než pravdy věčné
v prázdnotě sobecké jsem uviděl.
Za tvůrce a za nahé tvorstvo vděčné,
za sebe sama jsem se zastyděl.

Jsem Adam, jak nás mnoho toho druhu,
jenž přejedl se plody poznání,
a koneckonců jde mně přec jen k duhu
hněv boží a mé z ráje vyhnání.

Bych v lítosti si chléb svůj vydělával,
k tomu mne pánbůh nemoh přinutit.
Jak divadelních dojmů pestrý nával
působí denní život na můj cit.

ELEGIE

Vše zklamalo mne. Srdce žen mně milých,
vím to dnes, nikdy zprudka nevzňal cit.
A přátelé mí v nestřežených chvílích
svou surovost mně dali pocítit.

Jen, Marie, ty ještě drahá jsi mi.
A já tvou duši přišel otrávit,
bych nudné hejsky řečmi cynickými
plných sklenic mohl pobavit.

Má dnešní láska jiné vzezření má.
V mé pusté jizbě zima vane tmou.
Mně je tak smutno. Upracovanýma
rukama stiskni horkou hlavu mou!

NA DÁLNÉM JIHU SNAD

Reflexy severu jsem vsál pletí pobledlou,
znavený rytmus líně mou krví bije mdlou.
Mně vášeň žádná duší vítězně nehřměla,
jen žhavé barvy snů mých bolestně setřela.

Truchlivá moje láska v své něze dojemné
mé tělo vysiluje a enervuje mne,
tesknoty sirný plamen horečně roznítí,
však mojí touze nikdy, té nedá zemříti.

Nemožno, aby vzňaly mé srdce do žhavá
ty loutky, které matka s přívažkem prodává,
a ženy, pro kus chleba co tělo ztřísnily,
a ty, jichž smysly bída a práce ztupily.

Kdes v zemích bez kultury, na dálném jihu
je bytost, již bych mohl vášnivě milovat,
jež moji touhu mohla by zdusit zúplna,
brutální, silná, divá, jak zvíře smyslná.

NÁHLE SE ZACHVĚJE MÁ DUŠE

Pro fixní ideje
mám dithyramby na rtu,
své všechny naděje
na jednu sázím kartu.

Pro fixní ideje
se biju v ohni prudkém. –
Až náhle zachvěje
se duše trapným smutkem.

Se srdcem vyprahlým
a pustým vystřízlivím
a mrtvým vznětům svým
se ironicky divím.

EPILOG

Ne, tohle není život, o němž pěly
ideje v představ žhavé orgii.
Čekal jsem vášně, jež by sopkou vřely,
vysílení, která zabíjí.

Mdlobu a hnus mně láska vstřikla do žil,
lítost, již marně ironizuju.
Svatebních nocí, jež jsem kdysi prožil
svých předrážděných snech, teď lituju.

Se srdcí závoj nekles pod mou rukou,
en sarkasmy se v slovech zablýskly.
Duše jak psi, jež pro zábavu tlukou,
před cynismem se do tmy přitiskly.

Namísto vzdoru ohněm planoucího
i zvonů v bázni hřmících na poplach
viděl jsem skleslost davu stupidního,
žvýkajícího novinářský tlach.

Z divadel dvorních nuda vyhnala mne,
z promenád žebrající mrzáci.
Z chansonet laxních bída řvala na mne
a z grimas duše, která krvácí.

Doufal jsem v lásku, jež by sopkou vřela,
a v něžnou přízeň duší citlivých,

čekal jsem vzpurná, vzdorovitá čela
a bujných retů rozpustilý smích.

Naděje lhavé duši otrávily
a zoufalství se vrhlo na sousto.
Jsem z těch, kterým svět podlamuje síly
a již se zříci ho přec nejsou s to.

Mé srdce divě životu se rouhá,
mé srdce divě život miluje.
Přes mrtvoly snů bolestná má touha
za novou fikcí v běh mne bičuje.

František Gellner
Po nás ať přijde potopa!

Vydala **Městská knihovna v Praze**
Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. vydání
Verze 1.0 z 07. 04. 2011